

Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu

DUŠAN HEJBAL

biskup Starokatolické církve v ČR

PASTÝŘSKÝ LIST K VELIKONOČNÍM SVÁTKŮM 2010

Drahé sestry a drazí bratři,

velikonoční zvěst, která je centrálním tajemstvím naší víry, nelze předat ani přijmout nezaujatě. Je příliš silná a vlastně stále znovu ohromující. Na jejím počátku popisují evangelisté především překvapení a spíše než radost zděšení. Na ženy, které se nebály provázet Pána až pod kříž, najednou padá strach a úžas z něčeho neprobádaného, neznámého a znepokojujícího. Bály se, jako se bojí člověk, který se nečekaně setká s Boží mocí, s níž nepočítá.

Co se vlastně stalo to první velikonoční ráno?

Ježíš vstal z mrtvých.

Ještě se nic neděje, jen obrovský kámen je odvalený a Ježíšův hrob je prázdný.

Prázdný hrob ale už mluví, stává se poselstvím: Kristus musel vstát z mrtvých. Jeho tělo nezůstalo omotáno v pohřebních plátnech, nepodlehlo rozpadu.

Je to opravdu tak divné? Vždyť Ježíš z Nazareta byl vždycky někým, kdo vyváděl lidi z konceptů, kdo jednal stále jinak. Není a navždy nebude největším tajemstvím velikonoce to, že Bůh jedná jinak, než my si představujeme?

Možná, že až dodnes je pro nás ta velikonoční zvěst příliš silná a že se trochu podobáme těm hodným ženám, které jdou s velkým smutkem balzamovat Ježíšovu mrtvolu a ani ve snu by je nenapadlo s ním počítat jako s živým. Možná, že i my se někdy shromažďujeme, abychom si připomínali Ježíšova slova, jeho osobnost, která nějak ovlivnila naši kulturní historii, a zvěstí, že On opravdu vstal, se vlastně bojíme. A že si netroufáme o tom moc mluvit, abychom nějak neurazili ty, kterým se to zdá hloupé a primitivní, a tak jim stačí velikonoční zajíčky a kuřátka... Že se z toho netroufáme radovat, že s tím neumíme žít – protože se vlastně bojíme. Možná také hledáme živého mezi mrtvými.

Ano, smrt je poměrně čitelná a srozumitelná, ale vzkříšení ne. Ten strach je o to větší, že se nic nevrací do starých kolejí, že vzkříšení je krok za hranici lidského chápání a lidských zkušeností. A ten krok je zcela Boží.

My křesťané si už dlouho myslíme, že musíme pořád hájit svou víru, že zlo a smrt nemá poslední slovo v každém lidském příběhu. Obhajujeme to, že vzkříšení je možné. Velikonoční evangelium ale uvažuje obráceně: Ježíš byl vzkříšen ne proto, že je to z lidského hlediska možné, ale proto, že je to z Božího hlediska nutné.

Kristovo vzkříšení ale musí zůstat provokací, bláznivou vírou v očích „moudrých tohoto světa“, musí zůstat skandálem pro ty, kdo víru nesdílejí, i pro naše občas nevěřící a pochybující srdce. Událost, o které o Velikonocích zpíváme, že jen noc směla znát její čas, je

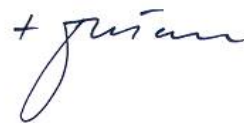
přítomna jen skrze víru a svědectví těch, na kterých je poznat, že Ježíšův životní příběh není jen uzavřenou minulostí.

Sestry a bratři,

Ježíš vstal z mrtvých. To je ta radost, která naplňuje církev. Ježíš Kristus vstal z mrtvých a jde před námi. Do nesvaté Galileje, do nesvaté země, kde žijeme, do našeho nesvatého životního prostoru. Tam se s ním můžeme setkávat, i když ho uvidí jen oči víry. Půjdem-li za ním, půjdeme správně.

Ježíš vstal z mrtvých! Požehnané Velikonoce!

Váš

A handwritten signature in black ink, consisting of a small cross-like symbol followed by the word "Jiří" in a cursive script.